

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ЦАРСКА КРЪВ

chitanka.info

Имаше някога една бълха. Ала нека кажем какво имаше преди нея. Да, преди тая бълха пък имаше друга бълха, която беше нейна прабаба.

И тъй, прабабата на нашата бълха влязла веднъж в палата на царя, промъкнала се в спалнята му и като го видяла, че спи, скочила на леглото му, мушнала се тихичко под копринения юрган и — хоп — ухапала царя за крака и си пийнала от неговата кръвчица. После скочила пак на земята, измъкнала се незабелязано из палата и отишла, та се похвалила на всички роднини, че е пила царска кръв. От тоя ден роднините на старата бълха станали много горделиви, защото почнали да се мислят за благородни бълхи.

Затова и нашата малка бълха, която живееше в праха на широкия селски път, обичаше често да разправя:

— Отнасяйте се с уважение към мен! В моите жили тече царска кръв! А съм, тъй да се каже, пета братовчедка на царя!

А динената кора, която бе захвърлена наблизко от един селянин и бе заприличала на цървул от силния слънчев пек, се усмихваше и отвърщаше:

— Че щом си пета братовчедка на царя, защо не отидеш да живееш в палата, ами се търкаляш тук в праха?

— Ще отида, разбира се — казваше бълхата. — Чакам само да мине насам някое придворно куче, та да ме занесе на гръб. Пещ, право да си кажа, не ми се върви.

— А пък аз — въздишаше динената кора — чакам да мине някоя свиня, за да ме изяде. Дотегна ми да се пека на слънцето и да се прозявам. Все е по-добре да принесеш някаква полза, отколкото да бездействуваш.

А бълхата подскачаше и казваше:

— Не съм на това мнение. Аз например, като отида в палата, ще лежа от сутрин до вечер на някой мек килим и за нищо няма да се грижа. Само когато огладнея, ще си смукна малко кръвчица от някоя дебела царедворка и после пак ще се изтегна на килима.

При тия думи на съседката си динената кора се замисляше и не казваше нищо. Бълхата също млъкваше и се унасяше в мечти за своя бъдещ живот в царския палат.

Тъй минаваха дните, а по широкия селски път не се виждаше нито придворно куче, нито свиня. Динената кора се сви съвсем от

слънчевия пек и стана много малка. Бълхата пък измършавя от глад и едва се държеше на нозете си от слабост.

Веднъж по пътя се зададе волска кола.

— Аз — каза динената кора — не мога да се излеждавам повече. Ще се хвърля под тая кола, та поне достойно да загина.

И наистина, когато колата мина край нея, тя се хвърли под скърцащите ѝ колелета, изхрущя и стана на прах.

Подир колата се клатеше дръгливо овчарско псе с изплезен от жегата език.

— Докога ли ще чакам и аз придворното куче — рече си бълхата. — Я по-добре да се кача на гърба на тоя пес. Хем ще му опитам кръвчицата, хем ще си направя разходка.

И измършавялата от глад бълха напрегна всички сили, скочи и се хвана за опашката на овчарското псе.

А псето сякаш усети, че нещо го щипна, та се завъртя и ухапа опашката си.

И нашата бълха загина между зъбите на дръгливото овчарско псе, но от нея все пак остана приказката, която разказахме ей сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.